ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΩΝ ΛΟΤΟΜΩΝ

Αὐγή. Τρεῖς Λοτόμοι βαδίζουν πρὸς τὸ δάσος νὰ κόψουν δέντρα γιὰ τὰ καράβια τοῦ Ρήγα. Ἀκούεται μιὰ φωνὴ ἀπὸ μακριά.

—Παιδί μου, μὴν ἀλαργευτεῖς στὰ πλανερὰ τὰ δάσα,
μὴν πλέξεις στοὺς βαριόησκιους ποὺ πνίγουν σὰ βραχνάδες.
Στὸ κάμα τοῦ μεσημεριοῦ σὰν πιεῖς νερὸ ἀπ' τ' αὐλάκι,
πρὶν πέσεις κι' ἀποκοιμηθεῖς στὴ ρίζα ἑνὸς πλατάνου,
θὰ σοῦ κεράσουν οἱ Ξωθιὲς τῆς φυλλωσιᾶς τὰ ρίγη
τραβώντας σε στὸ ἀπόνειρο καὶ γλυτωμὸ δὲ θἄχεις.

Οἱ Λοτόμοι περπατώντας φτάνουν σ' ἕνα λόφο ἀπ' ὅπου ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πέρα πλαγιὰ ἕνα δάσο πυκνοφούντωτο.

Ὁ Α'. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργο πὼς αὐτὸ τὸ δάσος νἄναι τόσο κοντὰ καὶ νὰ μὴν τὸ ξέρουμε.

Ὁ Β'. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Κι' ὅμως ἐνῶ τόσο γρήγορα φτάσαμε μοῦ φαίνεται πὼς περπατάω χρόνια, σὰν σὲ ὄνειρο, τόσο πολὺ ἔχω ξεχάσει τὸ χρόνο ποὺ κινήσαμε ἀπ' τὴν πολιτεία.

Ὁ Γ'. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Ἂς εἶναι τὸ δάσος εἶναι πυκνὸ καὶ τὰ δέντρα του πανύψηλα.

Ὁ Β'. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Ἤθελα νὰ ἤμουν βέβαιος ἂν δὲν κοιμηθήκαμε καμιὰ βραδιὰν ἔξω.

Μοῦ φαίνεται νὰ μᾶς γελάει κάπιο ξωτικὸ καὶ ἂν δὲν πιάσω τὰ κορμιὰ τῶν δέντρων δὲν θὰ τὸ πιστέψω.

Ὁ Α'. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Οἱ σκιές τους μοῦ φαίνουνται σὰ σάρκινες, κάτι πυχτότερο, ἀπὸ τὸ κορμό.

Ὁ Γ'. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Ἐγὼ πάντα λάτρεψα τὰ δέντρα. Στὰ δέντρα εἶναι ἀλάκαιρη ἡ ζωή μου. Ἀλήθεια εἶναι μεγαλόπρεπη ἡ ἱστορία τοῦ θανάτου ἑνὸς δέντρου. Ἀπὸ τὴν αὐγὴ τὸ πελεκᾶς κι' ἀρχίζουν τὰ πουλιὰ νὰ κελαϊδοῦν τὴ χάρη τῆς ζωῆς. Ὁ Ἥλιος μαλαματώνει τὶς κορφὲς καὶ τὰ τρεχάμενα νερὰ σοῦ λένε μυστικὲς κουβέντες. Πολλὲς φορὲς ξεχάστικα στὰ περασμένα ἐνῶ ἄφηνα τὸ πελέκι νὰ πέφτει στο βόγγο τοῦ δέντρου.

Παύση.

Κι' ὅταν τὸ ρίξεις κάτου τὸ δεντρὸ κι' ἀρχίζεις νὰ τὸ πελεκᾶς ἀπ' τὰ πράσινα κλαδιά, ποὺ φώλιαζαν τὰ κλωνομουρμουρίσματα, καὶ τὸ ξεκάμεις ἀπ' ὅτι ὀνείρωνε ἠχερὰ τὸ ἀδρὸ κορμί του, τότες σοῦ κυλιέται σύγκορμο καὶ γλυτωμένο ἀπ' τὰ μάγια τῶν βουνοκυράδων, ἕτοιμο νὰ πλέξει οὔρια στὸ γιαλό.

Ὁ Β΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Πρέπει νὰ παραμονέψεις καλὰ τὸ δέντρο γιὰ νάβρεις ἀλαφρὸ τὸν ἴσκιο του, μὴ σὲ λαβώσει. Ἐγὼ κάθε δέντρο ποὺ θὰ κόψω σκύβω καὶ τὸ γυρεύω συχώρεση, ὅπως οἱ τζελάτες τοὺς καταδικασμένους βασιλιάδες.

Ὅταν κοιτάζω τἄστρα σὲ κάπια καλοκαιρινὴ βραδιὰ λογαριάζω πόσα πέφτουν καὶ λέω τόσα εἶναι ποὺ θὰ πέσουν αὔριο δέντρα. Ἐψὲς ἔβλεπα τὸν οὐρανὸ καὶ μοῦ φαίνουνταν σὰ νάβρεχε ἄστρα. Σφάλιξα τὰ μάτια μου κ' ἤμουν πάλι πλημμυρισμένος ἀπὸ φῶς.

Ὁ Α΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Πόσο εἶναι μεγάλα. Μεγαλόνουν ὁλοένα, μὲ φαίνεται πὼς θὰ πεταχτοῦν στὶς ἀγκάλες τοὺρανοῦ.

Ὁ Β΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Λένε πὼς κάπιες ἀνθρώπινες ζωὲς ρουφοῦν ὅταν μεγαλώνουν ἔτσι ἀφύσικα, σὰν ἴσκιοι βραδινοί.

Ὁ Α΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Ἐγὼ λέω νὰ μὴν ἀγγίξουμε αὐτὸ τὸ δάσος· κάτι μαγικὸ μοῦ μυρίζει. Ἀλλοίμονον καμιὰ νυχτιὰ ἂν βρεθῶ παραστρατημένος ἐδῶ.

Ἀκούεται ἡ ξένη φωνὴ σιμώτερα.

Ἀρνιὰ βελάζαν μυστικὰ καὶ μουκανοῦσαν βώδια,
Τὰ γύρευα, τὰ γύρευα καὶ πλέχτηκα στὰ δάσα
κ' ἐχάθηκα μὲς στὰ δεντρά, ποὺ ἐβόηζαν θλιμένα.

Ὁ Γ΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Κι' ὅμως τὰ δέντρα εἶναι μοναδικά. Πιστεύω ποτὲς στὴ ζωή μας νὰ μὴ ξαναπαντήσουμε τέτοια θεόρατα δέντρα. Μποροῦν μονόκορμα νὰ κάμουν ἕνα καράβι.

Ὁ Ρήγας δὲ θάβρισκε καλλίτερα ὅλο τὸν κόσμο κι' ἂν ταξειδέψει.

Τώρα ἔχουν φτάσει στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσου δὲν τολμοῦν νὰ προχωρήσουν ὅταν βλέπουν μέσα σὲ μιὰ χλωρασιὰ στὸ ἀρχίνισμα μιᾶς λίμνης νὰ κάθεται ὁ γιὸς τοῦ β΄. λοτόμου, λυριστής, ποὺ χάνεται κάθε μέρα στὰ δάση καὶ στὰ βουνά. Πέρνουν θάρρος καὶ προχωροῦν.

Ὁ ΛΥΡΙΣΤΗΣ.— Καλῶς τἀφεντικά.

ΟΙ ΛΟΤΟΜΟΙ, μαζί.— Γιά σου λεβέντη!

Ὁ Α΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Δὲ μὲ λὲς παληκάρι μου, ἐδῶ περνᾶς τὸν καιρό σου, ὅταν σὲ χάνουν οἱ κοπέλλες ἀπὸ τὸ χωριὸ κ' εἶναι ὅλο πίκρα καὶ καημός.

Ὁ Γ΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Κ' εἶναι καιρὸς ποὺ ἔρχεσαι ἐδῶ. Δὲ μὲ λὲς ἀπὸ πότες τὸν βρῆκες αὐτὸν τὸν παράδεισο, ἐμεῖς ποτὲς δὲν πατήσαμε κι' οὔτε ὑποπτεφτήκαμε τέτοιο δάσος καὶ νἄναι καὶ τόσο σιμὰ στὴν πολιτεία μας.

Ὁ ΛΥΡΙΣΤΗΣ.— Νὰ σᾶς πῶ κ' ἐγὼ καλά, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπολογηθῶ δὲ θἄναι βέβαια πολὺς καιρὸς ὅταν μιὰν αὐγὴ βγαίνοντας νὰ διῶ τὴν Ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου περπατούσα τραγουδώντας ἀντίκρυ στὸ φῶς. Κοίταζα βαδίζοντας τὸ ροδόχρυσο φῶς, ἐνῶ ἡ ἀνάσα μου λιβανίζονταν ἀπ' τὰ θυμιατήρια τῶν ὄρθρινων λουλουδιῶν. Καὶ τὸ φῶς τὸ λυρικὸ τοῦ ἥλιου μὲ εἶχε γιομίσει ὁλάκερο καὶ μοῦ

εἶχε λιγαρίσει τὴ ψυχή, τὸ ροδόχρυσο φῶς. Μοῦ εἶχε γιομίσει τὰ μάτια κι' ἔβλεπαν μακριὰ στὸ ἄπειρο μύριες ζουγραφιὲς σὰ ψηφιδωτὰ παμπάλαιων ἐκκλησιῶν ποὺ ζωντάνευαν ξεχασμένα συναξάρια. Καὶ μοῦ φάνηκαν ζουγραφισμένα ὅλα τὰ παραμύθια κ' οἱ παράδοσες ποὺ ἄκουσα καὶ φαντάστηκα χρυσοκίτρινα σὲ φόντο μαβί, σὰν ἀπάνου σὲ σμάλτο. Μοῦ φαίνουνταν σὰ νάβλεπα παμπάλαιες χῶρες ποὺ βούλιαξαν, σὰ στὴν ὄψη κάποιας λίμνης ν' ἀντιλαρίζουν, καὶ μοῦ φαίνουνταν ποὺ ἔπινα ἐκείνην τὴν ὥρα τὸ χυμὸ τῆς ζωῆς ὅλου αὐτοῦ τοῦ χαμένου κόσμου κ' εἶχα τρυγήσει τὸ μυστικό του. Κ' ὅταν κατέβασα τὰ μάτια μοῦ θαμπὰ ἀπὸ τὴν ὀπτασία σκόνταψα στὰ πρῶτα δέντρα αὐτοῦ τοῦ δάσου.

Μὰ ἔχω χάσει τόσο πολὺ τὴν ἰδέα τοῦ χρόνου ποὺ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πόσος καιρὸς εἶναι ἀληθινὰ ποὺ ἔρχουμαι ἐδῶ. Γιατὶ ὅσο γυρίσω στὰ παλιὰ γιὰ νὰ βρῶ τὴν πρώτη μέρα ποὺ πρωτοῆρθα ἐδῶ, τόσο μακρύτερη μὲ φαίνεται ἡ μέρα αὐτή. Καὶ μοῦ ξανάρχεται σὰν ἐνθύμηση πολὺ παλιά, ἢ σὰν παλαιὰ ἱστορία. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς παιδάκι ἐδῶ πέρασα ὅλες μου τὶς χαρές. Ἐδῶ κυνήγησα πεταλοῦδες κι' ἐδῶ λουλούδια μάζευα καὶ ζώνες χρυσοπράσινες ἀπάνου στ' ἀνοιχτὰ κόκκινα τριαντάφυλλα. Κ' ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ τὸν πρῶτο καιρὸ ποὺ ἤρθα γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἤμουν πάντα ἐδῶ.

Ὁ Α'. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Νὰ σᾶς πῶ τὸ καλλίτερο εἶναι τώρα μιὰ ποὺ ἤρθαμε νὰ καθήσουμε λιγάκι στὸν ἴσκιο τῶν δέντρων γιὰ νὰ ξαποστάσουμε καὶ κατόπι νὰ γυρίσουμε νὰ διηγηθοῦμε τοῦ Ρήγα τὸ τί εἴδαμε κι' ἂν μᾶς δώσουν τὴν ἄδεια τότες ξαναρχόμαστε αὔριο καὶ κόβουμε δέντρα.

Ὁ Β'. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Τὸ τί εἶδα, νὰ σοῦ πῶ θὰ τὸ διηγοῦμαι σὰν παραμῦθι.

Κάθουνται στὸν ἴσκιο τῶν δέντρων, Σὲ λίγο αἰσθάνουνται μιὰν ἡδονικὴν ἀνατριχίλα νὰ τοὺς περνάει σύγκορμους, τὰ λουλούδια σπαράζουν ἀπὸ ρυθμό, τὰ νερὰ πάλλουν καὶ χλωμιάζουν, τὰ πόδια τους ἄθελα κουνιοῦνται ρυθμικά. Πετιέται ὁ β'. λοτόμος.

Ὁ ΛΥΡΙΣΤΗΣ.— Ὦ αὐτὰ τὰ δέντρα. Αὐτὰ τὰ δέντρα ἔχουν μιὰν ἄλλη ζωήν. Αὐτὰ τὰ δέντρα δὲν εἶναι γιὰ ξύλα, ἔχουν μιὰν ἀνώτερη αἴσθηση, θαρρεῖς. Ὅταν τ' ἀγγίξω μὲ φαίνεται πὼς νοιώθουν τὸ χάδι μου, μὲ φαίνεται πὼς ἀνασαίνουν ἀνάλαφρα παραπονιάρικα. Κ' ἡ πρασινάδα ποὺ ἔντυσε τὰ κορμιά τους φαίνεται σὰν ἀπομινάρι χαδιῶν, φιλιῶν, ἀπονύχτερων ξωτικῶν ποὺ μάταια πάλεψαν νὰ μποῦν στὸ μυστικό τους, στὴν παρθενιά τους. Καὶ ὅταν πάρει ὁ μπάτης τὰ μυστικὰ βιολιά, τὰ μαγικὰ σουραύλια, μοῦ φέρνουν ἀνήκουστους σκοποὺς σταὐτιά, καὶ μοῦ κάμουν νὰ μὴν μπορῶ νὰ ὑποφέρω κανέναν ἄλλο σκοπὸ καὶ τὰ δικά μου ἀκόμη τὰ τραγούδια νὰ τὰ βρίσκω ἐλεεινὲς παραφωνίες.

Ὁ Α'. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Ἔλα δά, εἶσαι ὁ καλλίτερος λυριστὴς ποὺ γνώρισε τὸ χωριό μας κι' ὅλα τὰ περίχωρα κι' ὅλες οἱ μακρινὲς χώρες,

ποὺ μαζεύονται στὸ πανηγῦρι τ' Ἅη-Γιαννιοῦ γιὰ ν' ἀκούσουν τὴ λύρα σου. Ἄκουσα μάλιστα μιὰ πλούσια κυρά, ποὺ θὰ ἦρθε βέβαια ἀπὸ πολὺ μακρινὴ χώρα, γιατὶ ἦταν παράξενα ξανθὴ κ' εἶχε πράσινα μάτια, νὰ λέει ἀκούοντας προσεχτικὰ τὸ παίξιμο σου: Αὐτὸ πιὰ δὲν εἶναι παίξιμο λύρας, αὐτὸ εἶναι νταντέλα, αὐτὸ εἶναι μπιμπίλα.

Ὁ λυριστὴς ξεχνιέται σὲ μιὰ παλιὰν ἐνθύμηση.

Ὁ Β'. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Τὸ τὶ εἶδα, νὰ σᾶς πῶ θὰ τὸ διηγοῦμαι σὰν παραμῦθι.

— Ἔ νὰ σᾶς πῶ, σηκωθῆτε νὰ χορέψουμε καὶ λιγάκι, μιὰ καὶ βρήκαμε ἕναν τέτιο παράδεισο καὶ τὰ σωθικά μας ἀναφύλλιασαν. Νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι μεθυσμένος. Ἕνα μεθύσι γλυκύτατο, σὰ νἄπια ἑκατὸ χρονῶ κρασί.

Ὁ Α'. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Κ' ἐγὼ δὲν πάω παρακάτω.

Ὁ Γ'. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Ἐμπρὸς λοιπόν, λεβέντη μου, τὴ λύρα σου. Γιὰ παῖξε μας ἐκείνη τὴ κρατνζούλα ποὺ ὅταν τὴ βαρᾶς ὅλες οἱ κοπελλιὲς ξετρελλαίνουνται καὶ σὲ κοιτάζουν λιγωμένες, μὰ ἐσὺ ἀλλοῦ φαίνεται νἄχεις τὸ νοῦ σου.

Ὁ ΛΥΡΙΣΤΗΣ.— Σταθῆτε θὰ σᾶς παίξω ἕνα δικό μου τραγοῦδι ποὺ ἔκανα σ' αὐτὸ τὸ δάσος.

Τραγουδάει κρούοντας τὴ λύρα.

Εἶναι σὲ χώρα,
— πιάστε τὸ χορὸ —
εἶναι σὲ χώρα μακρινή, σὲ χώρα ἀλαργιεμένη,
μιὰ ξακουστή,
— μὲ λώλανες —
μιὰ ξακουστὴ πεντάμορφη τοῦ Ρήγα θυγατέρα.

Ἀπ' ὅσους πήγαν
— σέρνε τον ἐσὺ —
ἀπ' ὅσους πῆγαν νὰ τὴν δοῦν κανεὶς δὲν ἦρθε ὀπίσω,
γιατὶ μὲ μιᾶς
— μὲ λώλανες —
γιατὶ μὲ μιᾶς λαβώθηκαν καὶ πήραν ἄλλους δρόμους.

Τῆς χήρας μόνο
— κράτα τον καλὰ —
τῆς χήρας μόνο ὁ ἀκριβογιὸς μιὰ μέραν, ἦρθε ὀπίσω
μὰ καὶ κανείς,
— μὲ λώλανες —
μὰ καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε τὸ τί εἶδε τί εἶχε ἀκούσει.

Μόν' τραγουδάει
— γειά σου λεβεντιὰ —
μόν' τραγουδάει τὶς νυχτιὲς στὸ δρόμο ἀλλοπαρμένος,
πὼς πῆρε τὴν
πὼς πῆρε τὴν Πεντάμορφη κ' εἶναι τοῦ κόσμου ὁ Ρήγας.

Χορεύουν ὅλοι τους τόσον ἀνάλαφρα ποὺ θαρρεῖς ποὺ πέτοῦν. Οἱ καλαμιὲς τῆς ὄχτης σφυρίζουν μὲ τὸ σκοπὸ τοῦ τραγουδιοῦ. Σταματοῦν.

Ὁ Α΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Ἄ, νὰ σοῦ πῶ αὐτὸ εἶναι ἀλλοπρᾶμα. Ποτές μοῦ δὲ χόρεψα ἔτσι στὴ ζωή μου, κι' ὅταν ἀγαπούσα τὸ Μαριὼ καὶ τὄπερνα στὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησιᾶς στὸ πανηγύρι τ' Ἄη Γιαννιοῦ.

Ὁ Β΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Μοῦ φαίνουνταν πὼς κάπιος μὲ σήκωνε στὶς ἀγκάλες του, κ' ἤμουν ἀνάλαφρος σὰν πούπουλο, καὶ σηκόνουμουν ἀπὸ τὴ γὶς σὰν σὲ ὄνειρο, ὅταν πετῶ μὲ τὰ χέρια.

Ὁ Α΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Τώρα νὰ σᾶς πῶ ὕστερ' ἀπὸ τὸ χορὸν ἀξίζει νὰ κόψουμε καὶ μερικὰ ἀπ' τὰ λυμπιστερὰ μῆλα, νὰ πιοῦμε κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ γάργαρο νερὸ καὶ νὰ πᾶμε στὸ καλό μας. Κι' ὅμως εἶμαι σίγουρος πὼς δὲ θὰ μᾶς πιστέψουν στὴ χώρα ἅμα ποῦμε τὸ τί πάθαμε. Θᾶ μᾶς ποῦν λαβωμένους.

Ὁ Γ΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Ἐγὼ πάω νὰ κόψω μιὰ κλάρα γιὰ νὰ τὴν φέρω στὴν πολιτεία γιὰ σημάδι, γιατὶ θαρρῶ πὼς θὰ μᾶς περιγελάσουν ἅμα τοὺς διηγηθοῦμε γιὰ ἕνα τέτιο μαγικὸ δάσος ποὺ εἶναι τόσο σιμὰ στὴν πολιτεία.

Ὁ ΛΥΡΙΣΤΗΣ.— Μήν το κάνεις σὲ λέω, θὰ τὸ μετανοιόσεις.

Ὁ α΄. λοτόμος παίρνει ἕνα κοντάρι νὰ ρίξει μερικὰ μῆλα. Τὰ μῆλα εἶναι μεγάλα καὶ ροδοκόκκινα, μὰ μόλις τ' ἀγγίξει μὲ τὴν ἄκρια τοῦ κονταριοῦ σπάνουν σὰν φοῦσκες. Ζαλίζεται καὶ νομίζει πὼς δὲν τὰ βρῆκε καὶ ξαναρχίζει μὲ ἄλλα, τὸ ἴδιο ὅμως. Κουράζεται καὶ πέφτει χάμω.

Ὁ Γ΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Νὰ σοῦ πῶ, δὲ θέλω νὰ γένω περίγελος τῆς χώρας, νὰ μᾶς λὲν ὅτι ὀνειρευτήκαμε, πρέπει νὰ πάμε κάπιο σημάδι.

Χτυπᾶ τὸ πελέκι του σ' ἕνα δέντρο μὰ λὲς καὶ τοῦ κόβουνται τὰ χέρια καὶ πέφτει σακατεμένος χάμου. Σὰν ἕνα κλάμα βαθὺ καὶ σὰν ἕνα πικρὸ ἀναφυλλιτὸ βγαίνει ἀπ' τὸ δέντρο.

— Χάθηκα.

Ὁ Β΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Τρέχει.— Τί ἔπαθες;

Ὁ Γ΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Δὲ ξέρω, μιὰ ζάλη μοῦρθε σὰ νάκρουα τὴ θύρα τοῦ Χάρου. Μὲ φαίνεται πὼς μὲ ξύπνησες ἀπ' τὸ μνῆμα μου.

Ὁ Α΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Βλέπει τὸ πελέκι του—Ὠιμένα τὸ πελέκι σου στάζει μαῦρο αἷμα· Δὲ σᾶς στόλεγα στοιχιωμένος εἶναι ὁ τόπος.

Σηκόνει τὸν γ΄. λοτόμο, στὸ μεταξὺ ἔχει σηκωθεῖ ὁ α΄. κι' οἱ τρεῖς μαζὶ τρέχουν τρικλίζοντας.

Ὁ Γ΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.—Στὸ λυριστή.— Ἔλα παιδί μου κ' ἐσὺ βλέπεις ὁ τόπος εἶναι στοιχιωμένος. Ἔλα γλήγορα, κεντάει τὸ μεσημέρι κ' εἶναι ἡ ὥρα ποὺ λαβώνουν οἱ Νεράϊδες.

— Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ μὰ ἐσεῖς ἀμέτε. Ἐμὲ δὲ μὲ λαβώνουν οἱ Νεράϊδες.

Ὁ Γ΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Κάνει τὸν ἀλαφροστήχιωτο.

Ὁ Β΄. ΛΟΤΟΜΟΣ.— Ἐνῶ τρέχει.—Ἔλα παιδί μου, ὁ τόπος εἶναι καταραμένος.

Χάνουνται πίσω ἀπ' τὴν πρασινάδα τοῦ λόφου

ΠΟΛΗ 1910 ΚΛΗΜΗΣ ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΣ

ΕΝΔΥΜΙΩΝ

Σ' ΕΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΝΑΓΛΥΦΟ

Ὅλη τὴ μέρα σ' ἀκλούθησαν τὰ κάτασπρα κοπάδια σου, καὶ τῆς φλογέρας σου ὁ σκοπός, ταιριάζονταν μὲ τῶν κουδουνιῶν τὴν κρυσταλλόηχη ἁρμονία· μὲ τῶν κουδουνιῶν τὴν ἁρμονία καὶ τῶν πουλιῶν τὰ κελαϊδήσματα, ὁποῦ πετοῦσαν γύρου σου καὶ σ' ἀκλουθοῦσαν, καὶ στῶν φτερουγισμάτων τ' ἀνατάραμα, ἔπαιζαν οἱ ξανθοπλόκαμοι τῶν νέων σου μαλλιῶν.

Ὅλη τὴ μέρα τ' ἀπολλώνειο φῶς ἀπόλαψε τὴν παιδικὴ γυμνότη, ποῦ πλάστηκε ἐλεύτερη, μέσα στὰ δέντρα, στὰ λουλούδια, στὶς δροσές· τὸ ἀπολλώνειο φῶς, ποῦ μόνο ἐλαμπρόντυσε τὴν ὥρηα σου γυμνότη. Ὅλη τὴ μέρα, ἀπὸ δροσοπηγὲς σὲ σύδεντρα καὶ σὲ μαργαριτόσπαρτα λειβάδια, ἐλάλησες τὴν καλαμένια σου φλογέρα,— κι' ἀνατριχιάσαν' ἡ Νεράϊδες στὶς κρυφὲς πηγές, κι' ὅθε περνοῦσες ἡ Ἀμαδρυάδες σοῦ χαρίζανε, μὲ τ' ἀνθοκλώνια, τ' ἀνονείρευτά τους χάδια.

Καὶ σὰν ἐζύγωσεν ἡ νύχτα, ὁ ἀδερφός σου Ὕπνος ποῦ ἐδιάβαινε, ἀπάνου ἀπ' τὰ βουνά, κι' ἀπ' τὰ πελάγη, κι' ἀπ' τὰ δάση, καὶ μέσ' τὸ βραδυνὸ τὸ μούχρωμα, ἐθρόουν μόνο τὰ φτερούγια του στὸ πλάϊ τῶν ματιῶν,—κι' ὅθε περνοῦσε τ' ὄνειρο ἄπλωνε καὶ τῆς γαλήνης τὴν ἀποθυμιά.

Ὁ Ὕπνος, μὲ τὸ πορφυρὸ λουλοῦδι του, σ' ἀπάντησε—σὰν ράθυμα μισόκλειγες τὰ ἰσκερὰ ματόκλαδα, μ' ἕνα βαθὺ ἀνασασμὸ— μέσα στὰ σύδεντρα τ' ἀρκαδικά. Καὶ τ' ὄνειρο ἁπλώθη γύρου σας καὶ μέσα στὰ κορμιά σας, ἡ ἀποθυμιά. Κι' ὅλα τὰ δέντρα, γύρου κι' ὡς πέρα, καὶ τὰ χαμόκλαδα, κ' ἡ φτέρες καὶ τὰ πολυτρίχια, ἡδονικὰ ἐθρόησαν, σὰν παγωνιῶν φτερά.

Κι' ὅταν ἀργά, στῶν ἄστρων τὴν ἀναμονή, σὰ Ρόδο Μυστικό, ἐδείχτη, ἀπ' τ' ἀκροβούνια τ' ἀψηλά, ἡ ἐρωτόπαθη θεά, ὁ πόθος ὁ τρανός, σὲ φωτεινὸ ἀναστέναγμα ἁπλώθηκε κ' ἐσβύστη, στὰ ὀγρὰ ἀπ' τὰ φιλήματα τετράξανθα μαλλιά.

ΡΩΜΗ 1910 ΜΙΜΗΣ Γ. ΛΙΜΠΕΡΑΚΗΣ